

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 december Vers

Lackfi János: Emberszabás

Emberszabás

(Megengedő)

Leendő partneremtől csak annyit kérek, ne dohányozzon,
ha dohányzik is, csak ritkán, egy-egy szálat a hangulat kedvéért
vagy ha jó a társaság, otthon pedig, ha lehet, egyáltalán ne,
vagy ha mégis, hát ne a lakásban, csak az erkélyen,
és ha mégis az erkélyen, hát ne hagyja ott a csikkeket rohadni,
és ne is dobálja égő paraszával a járókelőket,
akik aztán feljönnek ordítani énvelem, mert ő biztos
nem lesz itthon éppen, ha meg valamiért muszáj mégis
a lakásban dohányoznia, ha mégsem fagyhat meg
a kedvemért, a bűzölgő csikkeket szedje zacskóba,
tegye ki a lépcsőházba, legjobb, ha rögtön leviszi a kukába,
öklendezek attól a szagtól, vagy legalább ne a nappaliban
dohányozzon, csak a konyhában, és ha már nem viszi
le a csikket, legalább dobja ki, még a szemetesbe is jobb,
mint amikor a mosogató szélén rohadnak a vízzel eloltott
csikkek, vagy amikor a nappaliban vágni lehet a füstöt,
és mindenütt cigimaradványok, ha zavar, takarítsam el,
őt nem zavarja, legalább efféle megjegyzésekkel ne

szomorítson, miközben szellőztetek és kibontom a friss citrusos antismoke illatosítót, és mindent kiganajozok. Alsógatyáját, zokniját ne hagyja a földön szétszórva, vagy ha ott hagyja, legalább ne velem üvöltözzön, hogy miért egy redvás kupleráj az egész lakás, mint valami agglegényháztartás, de akkor meg minek élünk mi együtt, hiszen erre magától is képes, plafonig érő szemétdombot bármely férfi összetermel egyes-egyedül, és úgy legalább senki nem pofázna bele az életébe, honnan jössz, hová mész, mennyit költöttél, senkinek sem lenne köze hozzá, hogy a saját maga kereste lóvéból mennyit költ és mire, mint ahogy így sincs, nagyon súlyos tévedés lenne, ha azt hinném, mégis van, jobban tenném, ha nem esnék ilyen súlyú tévedésbe. Ha már mégis muszáj velem üvöltöznie, legalább a rádiót vagy a tévét hangosítaná fel addig, hogy a szomszédok csak amiatt kopogjanak át a falon, ne sejtsek, mi folyik itt benn, és ha már a rádiót vagy a tévét nem hangosítja fel, legalább ne vágna falhoz a széket, földhöz az ajkai kristálygyűjteményem egyik legszebb vázáját, mindegyik legszebb egyébként, azért veszek mindig újat, mert nem tudok választani közülük. És ne hánytorgassa fel, ha lehet, hogy minek veszem ezeket a vázákat, vizeletmintát adjon talán mindegyikbe, mi vagyok én, doppingbizottság, az egész rohadt gyűjteménynek semmi értelme, mint ahogy annak sincs, hogy jó alaposan el ne

verjen, amiért ennyire felidegesítettem, sört se
hoztam, a kajája kihűlt, hát miféle ótvar alaknak nézem
én őt, csak az arcomat ne üsse legalább, mert azt
hiába sminkelem utána, a hajamat ne tépje,
ne rugdosson a földön, mert megint sántítani fogok
és véreset vizelek.

(Követelő)

Leendő partneremtől csak annyit kérek, amit férfi
a nőtől elvárhat joggal, ne dohányozzon, közönséges
a nő szájából kilógó cigaretta, az csak a cafkáknak
áll jól, nem állítom, hogy nem volt cafkákkal dolgom,
de egy olyat hosszú távra mégsem vállal be az ember,
nézzen ki dögösen azért, cseppenjen el a haverok nyála,
ha megjelenek vele, mindamellettt ne legyen cicababa,
nem kopik le az ujjáról a lakk a mosogatástól, ha meg
lekopik, hát majd újrafesti, ahogy a lenőtt haját is,
mert az éppolyan igénytelenség, mint ha a kocsid
dísztárcsájáról leesik a márkajelzés, te pedig
nem pótlod, pont azon a pár ezresen spórolsz,
ingeket-nadrágokat vasalja, higiéniai szempontból
indokolt, hogy az alsógatyákat, zoknikat is,
ha magamnak képes vagyok megcsinálni,
márpedig képes vagyok, csak nézze meg az
élére hajtogatott kupacokat a szekrényemben,
talán neki sem esik le a gyűrű az ujjáról,

kölykökhöz ő kel majd fel éjjel, az álmomra
érzékeny vagyok, legfeljebb, ha minden kötél szakad,
és nagyon sokat bömböl az a gyerek,
megágyazok magamnak a dolgozószobámban,
muszáj rápihennem a melóhoz, hogyan
hozzak haza egy talicska pénzt máskülönben,
ez az én felelősségem, jobb, ha felfogja ő is,
az pedig az övé, hogy mikor megjövök este,
várjon a vacsora, ne nyomjon a kezembe
bömbölő apróságot vagy felválni való kenyeret,
ugyanígy munkahelyen sem fogom
nyelni a menzai szabványkaját,
van ott mikró, szépen megmelegítem,
amit reggel a kedves elkészít nekem,
legfeljebb felkel kicsit korábban,
annyit azért kikötnék,
hogy tegnapi étel nem étel,
a maradékot nem veszi be a gyomrom,
anyám egyetlenegyszer sem
engedte meg magának,
hogyan ne frissen főzzön,
pedig nem voltak könnyű idők
háború meg ötvenes évek,
puha fából faragtak minket
ezekhez a nemzedékekhez képest,
mondom, nincsenek nagy igényeim,
tényleg csak ami minimálisan
elvárható.

[Tetszik](#)

9 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Lackfi János: Isteni dilemma** Éjszaka a vécében egy bogár szaladgál Fel-alá a fal mentén...
2. **Lackfi János: Téglatestek** REGGEL Koponyámat, mint egy még mindig éles világháborús bombát,...
3. **Lackfi János: Érintkezés** Lackfi János Érintkezés leül a külföldi nő és minden...
4. **Lackfi János: Igen és nem** Lackfi János Igen és nem Lehunyt szemmel fél fogsort...
5. **Lackfi János: Tartalék csontok után kutatva** Lackfi János Tartalék csontok után kutatva Új voltam még...

Cimkék: [Lackfi János](#)